

podle § 307 ex. ř. k soudu složeného, přihlížeti též k nároku, který vznesen byl na složené peníze z důvodu postupu pohledávky, ježto § 307 ex. ř. v té příčině nerozoznává a složené peníze jest rozvrhnouti podle zásad §§ 283—287 ex. ř. Postup exekučního soudu vyhovuje tedy v té příčině zákonu. Jinak jest tomu co do věcného obsahu jeho usnesení a soud rekursní, nerozhodnuv sám ve věci, vším právem zrušil usnesení to pokud jím byla hotovost u soudu složená přes odpor vymáhající věřitelky prostě přikázána inženýru W-ovi, ježto exekuční soud podle listinných dokladů při rozvrhovém roku předložených má za prokázáno, že zabavená pohledávka byla dlužníkem tomuto účastníku postoupena dříve, než ji vymáhající věřitelka zabavila pro svou vykonatelnou pohledávku. Podle exekučních spisů, k nimž bylo exekučnímu soudu při rozvrhu přihlížeti, nabyta na pohledávce té soudcovského práva zástavního v prvním pořadí vymáhající věřitelka pro svou vykonatelnou pohledávku a její nárok na uspokojení ze složené hotovosti mohl býti zvrácen jen, když by inženýr W. prokázal, že zabavená pohledávka dlužníka nebyla v době zabavení již jeho majetkem, byvši předtím postoupena jemu, a že tedy exekuce provedená vymáhající věřitelkou z příčiny tohoto jeho práva byla nepřípustna podle § 37 ex. ř. Vymáhající věřitelka tuto okolnost popřela, vznesši při rozvrhovém roku odpor proti nároku inženýra W-a na přikázání hotovosti u soudu složené ze shora naznačeného důvodu. Nárok postupníka střetnuvši se s nárokem vymáhající věřitelky jest tedy závislým na tom, by byla zjištěna především sporná okolnost postupu, což se státi může jen pořadem práva. Soud exekuční pochybil, rozhodnuv při tomto rozporu práv již na základě rozvrhového jednání v ten rozum, že přijal tvrzený postup za prokázaný a složenou hotovost přikázal postupníku, místo aby, jak se podle zákona slušelo, ze složené hotovosti přikázal vymáhající věřitelce ji přihlášenou vykonatelnou pohledávku, postupníka však s jeho odporem proti tomu odkázal podle § 231 ex. ř. na pořad práva. Soud rekursní nepochybil tedy, uloživ ve svém usnesení exekučnímu soudu, by přikázal ze složené hotovosti vymáhající věřitelce její přihlášenou vykonatelnou pohledávku, a bylo dovolacímu rekursu vyhověti jen potud, že dlužno tento příkaz doplniti tím, že se postupník inženýr W. poukazuje na pořad práva.

Čís. 8205.

Bylo-li věno určeno (dáno) ve výši přiměřené poměrům rodičů v době sňatku, nemůže dcera později požadovati jeho zvýšení, ani kdyby se majetek rodičů od té doby rozmnožil. Jinak řídí se výše věna podle majetkových poměrů rodičů v době, kdy byl u soudu podán návrh na zřízení (doplnění) věna. Povinnost tuto lze uložit rodičům jen v té míře, ve které ji bez ohrožení své vlastní výživy a hospodářských poměrů mohou splniti v době, kdy se plnění to za pomoci soudu na nich žádá.

(Rozh. ze dne 2. srpna 1928, R II 244/28.)

Návrhu dcer proti otci na určení věna soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud zjistil, že otec má, není-li vůbec předlužen, nepatrný majetek, a že jeho služební příjmy jako pastýře stačí sotva k uhájení skrovného živobytí, a zamítl z tohoto důvodu návrh stěžovatelek na ustanovení, pokud se týče doplnění věna zúplna. Stěžovatelky nenapadají správnost tohoto zjištění a kladou hlavně důraz na to, že jde o doplnění věna, že o ustanovení věna žádaly mimosoudně již po svatbě a že tedy věno mělo jim býti doplněno podle majetkových poměrů otce, ve kterých byl v době tohoto jejich mimosoudního žádání, odvolávající se při tom na zdejší rozhodnutí 6833 a 7038. Leč neprávem. Pro vyměření věna jsou směrodatny poměry rodičů v době sňatku, jímž nárok na věno vzniká, zásadě té však rozuměti jest v tom smyslu, že, bylo-li věno v této oněm poměrům přiměřené výši ustanoveno nebo dáno, je tím nárok na věno plně uspokojen, takže dcera nemůže později požadovati jeho zvýšení, ani kdyby se majetek rodičů od té doby byl rozmnožil. Jinak však řídí se výše věna podle majetkových poměrů rodičů v době, kdy návrh na jeho zřízení nebo doplnění jeho byl u soudu podán, neboť povinnost k poskytnutí věna dcerám vyplývá právě z obecné povinnosti rodičů k zaopatření jejich dětí, jak jest jim v §§ 139, 141 obč. zák. uložena. Ježto pak tato povinnost řídí se podle mohoucnosti rodičů, jest nutným důsledkem toho, že jim může býti uložena jenom v té míře, v které ji bez ohrožení své vlastní výživy a hospodářských poměrů splniti mohou v době, kdy se plnění to za pomoci soudu na nich žádá. Zmenšilo-li se od sňatku dcery jejich jmění, může býti napotom na nich věno žádáno jenom v této zmenšené míře a pozbyli-li rodiče vůbec majetku, nemůže býti požadováno vůbec; nesprávným jest mínění stěžovatelek, že by nárok dcer na věno, jak by byl býval snad oprávněn v době jejich sňatku, zatěžoval od té doby rodiče jako dluh dle výše nezměnitelný bez ohledu na majetkové změny od té doby nastalé (srovnej rozh. čís. 1168, 3576). Lhostejno jest tedy, zda otec stěžovatelek byl v době jejich sňatku v majetkových poměrech, jež by byly odůvodňovaly obvěnění, jehož se nyní doplňkem přijatého věna domáhají, neboť i kdyby tomu tak bylo, nemohlo by býti jejich návrhu vyhověno, když otec jejich podle nynějšího stavu svého majetku jim tento doplněk poskytnouti nemůže.

Čís. 8206.

Žalobu o výživné proti nemajetnému nemanželskému otci, jenž je v trestní vazbě, jest pro tentokráte zamítnouti.

(Rozh. ze dne 2. srpna 1928, Rv II 182/28.)